

Ἀγهیητε καὶ κρατείτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἰδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεύς (Κεφ. Β' στιχ. 16)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 27 Ἰανουαρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ 278 Τιμή Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεία: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερισμοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΤΡΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Δέν συναντᾷ κανεῖς εἰς τὴν ἱστορίαν εὐκόλως μορφάς, αἱ ὁποῖσι νὰ συνδυάζουν τόσον σπάνια καὶ ὑπέροχα προσόντα, ὥπως οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι. Δέν ἦσαν μόνον κάτοχοι πάσης σχεδὸν ἐπιστήμης, ἀλλὰ κατεκοσμοῦντο καὶ ὑπὸ ἀρετῶν ὑπερόχων, σπανιώτατα ἀπαντωμένων εἰς ἀνθρώπους· ὑπεράνω ὅμως ὅλων αὐτῶν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυρίως χαρακτηρίζει τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας εἶναι μίᾳ ἀκατανίκητος ψυχικὴ δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας μετουσιῶνον ὅλα τὰ προσλαμβανόμενα στοιχεῖα εἰς μίαν ἀνωτέραν καὶ ἀγιαν ζωὴν, εἰς μίαν πραγματικὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὸ βᾶθρον τοῦ ἡθικοῦ μεγαλείου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Εἰς τοῦτο συνετέλεσε κατ' ἀρχὴν τὸ οἰκογενειακὸν τῶν περιβάλλον. Πρὶν καταστῶσιν μέγιστοι Φωστῆρες τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ὑπῆρξαν ἀγνοοί νέοι καὶ εὐσεβεῖ τέκνα κατ' οἶκον ἐκ κλησιῶν, εὐλαβῶν οἰκογενειῶν. Ἡ Ἑμμέλεια, ἡ Νόννα καὶ ἡ Ἀνθοῦσα, ἀνήκουν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἡρώϊκων ἐκείνων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ὄντα ἀποκτήσωσιν οἰκογένεια αἰσθάνονται ἐαυτὰς ἐπιστρατευμένας εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἀγωγῆς καὶ νεκρᾶς πρὸς πᾶσαν κοσμικὴν ματαιοδοξίαν. Γνωρίζομεν δὲ ἐκ πείρας, ὅτι ὅπου ἡ γυναικεῖα ψυχὴ κατεκλύσθη ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ μητρικοῦ καθήκοντος, ἐκεῖ καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ προσέφερε τὰ δῶρα τῆς, ὥστε νὰ ἀπολαύσῃ ἡ κοινωνία πολιτῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὄχι ἐρπετὰ ἰοβόλα. Μήπως ἡ Μόνικα δέν εἶδε ἐπιβραβευσμένην τὴν θυσίαν τῆς διὰ τὸν Αὐγουστίνον; Μήπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν ὀφείλει τὸν ἐκλεκτὸν του συνεργάτην καὶ πολῦτιμον τέκνον Τιμόθεον εἰς τὴν θυσίαν

καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν δύο γυναικῶν (μάμης καὶ μητρός) τῆς Εὐνίκης καὶ Λωΐδος;

Ἡ οἰκογένεια λοιπὸν ἀνεδείχθη φυτώριον εὐσεβείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβλάστησαν τὰ τρία ἀειθαλῆ δένδρα, τὰ τρία αὐτὰ μυρίπνοα τοῦ παραδείσου ἄνθη, ὁ Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος καὶ ὁ Ἰωάννης. Μετὰ ταῦτα ὡς φιλόπονοι μέλισσαι περιῆλθον τοὺς κήπους τῶν γνώσεων καὶ προσέλαβον ὅλον τὸν ζωογόνον καὶ πολῦτιμον χυμὸν, κατασκευάσαντες ἐξ αὐτοῦ τὸ γλυκύτατον καὶ πολῦτιμον μέλι τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγίας κατὰ Χριστὸν ζωῆς τῶν. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι δέν ἐγνώρισαν τὴν μόρφωσιν ὡς σκοπὸν, ἀλλ' ὡς μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν ἀνωτέρου σκοποῦ. Δι' αὐτὸ καὶ δέν κατενικήθησαν ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς ἀλαζονείας διὰ τὰς γνώσεις τῶν, αἱ ὁποῖαι ἤσαν πολλαὶ καὶ βαθεῖαι. Παραλλήλως λοιπὸν μετὰ τὴν μόρφωσιν ἐπεχείρησαν διὰ τοῦ ἀρότρου τῆς θελήσεως τὴν καλλιέργειαν τοῦ χαρακτήρος τῶν, εἰς ἓν ἀποβλέποντες, εἰς τὴν ὑποταγὴν τοῦ σώματος εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ὕλης ὑπὸ τοῦ πνεύματος.

Μετὰ ἄλλους λόγους ἀπεδύθησαν εἰς ἕνα σκληρὸν ἀγῶνα ἀσκήσεως. "Οχι ὅ,τι ἐπιτάσσει τὸ σῶμα, ἀλλ' ὅ,τι λέγει ἡ ψυχὴ, φωτισμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ ἀγὼν αὐτὸς τῆς ἀσκήσεως ἤρχισεν ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν περίοδον τῶν σπουδῶν τῶν. Ὁ μέγας Βασίλειος καὶ ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐλθόντες διὰ σπουδᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας, δέν παρυσύρθησαν ἀπὸ τὰς νεανικὰς ἀσχημίας, οὔτε ὑπετάγησαν εἰς τὰς ἁμαρτωλὰς ἀξιώσεις τοῦ περιβάλλοντος, ὡς κάνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ νέοι ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ ἀγὼν αὐτὸς τῆς ἀσκήσεως συνεχι-

ζεται, ἐπενεγκὼν τὸ θαυμάσιον ἀποτέλεσμα νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ὀμιχλώδη σκιάν τοῦ ἐγωΐσμοῦ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς Ἀγγέλους, ζῶντας διὰ τὸν Θεὸν καὶ ὑμνοῦντας Αὐτόν.

Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς πνευματικῆς ἀνατάσεως καὶ τοῦ ἀνυπερβλήτου ἠθικοῦ μεταλαίει, τοὺς ἐπιστρατεύει ἡ Ἐκκλησία. Δέχονται τὸ ἀξίωμα μὲ τὴν συναίσθησιν, ὅτι βαδίζουν σταυροφόροι εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Δι' αὐτὸ καὶ μίαν μόνον πραγματικότητα σέβονται καὶ εἰς μίαν μόνον πειθαρχοῦν. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν! Πᾶν ὅ,τι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας εἶτε εἰς τὸν Δογματικὸν εἶτε εἰς τὸν πρακτικὸν τομέα ἀπορρίπτεται ὑπ' αὐτῶν, ἔστω καὶ ἐὰν ἡ παρέκκλισις αὐτὴ συνιστᾶται καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ ἰσχυρῶν. Ὁ Μέγας Βασίλειος ραπίζει ἡχηρότατα τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν, παρεμβαίνουσιν αὐθαδῶς εἰς τὸ Ἱερὸν Θυσιαστήριον καὶ ὑποστηρίζουσιν τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν πλάνην. Ὁ Θεὸς Χρυσόστομος ἀρνεῖται πάντα συμβιβασμὸν μὲ τὴν ὄζουσαν διαφθοράν τῆς Βασιλευσύνης, ἔστω καὶ ἐὰν αὕτη προστατεύεται ὑπὸ τῆς Πανισχύρου Εὐδοξίας. Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος κατέρχεται τῶν βαθμίδων τοῦ ἀξιώματος, ὅταν τοῦτο μεταβάλλεται εἰς ἐστίαν ἀντιχριστιανικῆς φιλονικίας καὶ ἀπειλεῖ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς συνεπείας τῆς στάσεως τῶν. Δι' ἐν φροντίζουν, νὰ διατηρήσουν τὴν ἐνότητα τῆς ψυχῆς τῶν καὶ τὴν ἀρμονίαν τῆς συνειδήσεώς τῶν. Δι' αὐτὸ καὶ κατάρθωσαν νὰ μὴ διχοτομηθοῦν εἰς ἀντιμαχομένους ὑποκριτάς, ἐπικαλουμένους καὶ τὸν Θεόν, λιβανίζοντας καὶ τὸν Διάβολον.

Ὅπως μία εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἀπλὴ καὶ ἀδιάρητος, οὕτω εἰς πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ τρόπος τῆς βιώσεώς τῆς. Δὲν δύναται νὰ συνυπάρξουν ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Μαρμωνᾶς, τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ ψεῦδος.

Ὁ συμβιβασμὸς καὶ ἡ ὑποχώρησις δὲν μετρῶνται μὲ μονάδας μήκου. Δὲν δύνασαι νὰ εἴπῃς, ὅτι ἐλαχίστην ὑποχώρησιν ἔκανα ἢ μικρὸν συμβιβασμὸν.

Αὐτὸ ἐπραγματοποίησαν εἰς τὴν ζωὴν τῶν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι. Ἠρνήθησαν πάντα συμβιβασμὸν καὶ δὲν προέβησαν εἰς οὐδεμίαν ὑποχώρησιν. Παρέμειναν ἀκέραιοι, ὅπως Ἀκέραιος εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια.

Καὶ δι' αὐτὸ ἠγωνίσθησαν καὶ δι' αὐτὸ ἐνίκησαν. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι εἶναι σύμβολα, εἶναι ὑποδειγματικαὶ μορφαὶ ἡγετῶν. Ἀγαθοὺν τὸ ποίμνιόν τῶν, ὅχι ὅμως καὶ τὰς ἀδυναμίας τῶν. Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ἐλέγχει τὸ πραξικόπημα τῶν Ἀντιοχείων διὰ τοὺς Ἀνδριάντας.

Τὸν Χριστιανισμὸν τὸν θεωροῦν σώζουσιν ἀλήθειαν, ἀπολυτρώνουσιν δύναμιν, ρυθμίστην τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται,

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἀγάλλονται εἰς τοὺς Οὐρανούς. Ἐπὶ τῇ γῇ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐμφανισθοῦν ὅμοιοι τῶν. Πολλοὶ φέρουν ἐγκόλπια,

πολλοὶ ὀμιλοῦν δι' αὐτοὺς, οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν καὶ νὰ ἐνσαρκώσῃ τὸ σθένος τῶν, διότι οὐδεὶς εἶναι διατεθειμένος νὰ θυσιάσῃ τὸ ἀξίωμα, νὰ ἀντιμαχήσῃ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς, νὰ πορευθῇ εἰς Κουκουσόν. Ἀλλ' ἡ καὶ ἐὰν τὸ οὐδεὶς θεωρηθῇ ὑπερβολή, οἱ πάντες θὰ συμφωνήσουν, ὅτι ἄνθρωποι μὲ τὴν πληρότητα τῆς προσωπικότητος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, μὲ τὸ βάθος τοῦ στοχασμοῦ τῶν καὶ μὲ τὴν ἀγωνιστικὴν τῶν διάθεσιν δὲν θὰ εὗρεθον. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἦσαν καὶ θὰ παραμείνουν Τρεῖς!

Θὰ πρέπει ὅμως τὸ πνεῦμα τῶν νὰ διαποτίσῃ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν βίον. Θὰ πρέπει νὰ ἐξοβελισθῇ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἡ τάσις τῆς προσαρμογῆς καὶ τοῦ συμβιβασμοῦ. Θὰ πρέπει τὸ κατὰ Χριστὸν ζῆν, νὰ γίνῃ σκοπὸς καὶ τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ποιμένων.

Τὸ κατὰ Χριστὸν ὅμως ζῆν καὶ ὅχι τὸ κατὰ ἰσχυρογνώμοσύνην.

Αὕτη εἶναι καὶ ἡ ὑπερτάτη ἀξίωσις τῶν τιμωμένων Τριῶν Ἱεραρχῶν, μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Ἀγωνιστῶν.

Ὁ 2ος Ἑορταστικὸς κύκλος

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Ὁ πρῶτος ἑορταστικὸς κύκλος εἶναι, ὡς γνωστόν, αἱ ἀκίνητοι ἑορταί. Αὗται ἔχουν σταθερὰν ἡμερομηνίαν· δὲν συμπέτουν ὅμως τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Τοιαῦται ἑορταί π. χ. εἶναι τὰ Χριστούγεννα, ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, αἱ ἑορταὶ τῶν Ἁγίων κλπ.

Ὁ δεύτερος ἑορταστικὸς κύκλος εἶναι αἱ κίνηται ἑορταί. Αὗται συμπέτουν πάντοτε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν, κατὰ τὴν ἐτησίαν αὐτῶν ἐπέτειον. Αἱ κίνηται ἑορταὶ ἐξαργυρῶνται ἀπὸ τὸ Πάσχα. Τὸ δὲ Πάσχα, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου, πρέπει νὰ τελεῖται μετὰ τὸ Ἑβραϊκὸν Πάσχα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἑβραῖοι ὑπολογίζουν τὸ ἔτος μὲ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης καὶ ἔχουν σεληνικὸν ἔτος, δι' αὐτὸ ἑορτάζουν τὸ Πάσχα τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Νισάν. Ἡ 14η αὕτη εἶναι πανσέληνος. Ἡ Ὁρθόδοξος λοιπὸν Ἐκκλησία λαμβάνει ὡς ὄριον τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, ἀναμένει τὴν πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας καὶ τὴν πρώτην μετ' αὐτὴν Κυριακὴν τελεῖ τὸ Πάσχα.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐστηρίχθη προφανῶς εἰς τὸν Ζ' ἀποστολικὸν ἔχοντα οὕτω: «*Εἰς τις Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος, τὴν Ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσσει, καθαιρεῖσθαι*».

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ παρενθέσωμεν μίαν παρατήρησιν. Ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία προσαρμόσασα τὸ ἡμερολόγιον αὐτῆς πρὸς τὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τελεῖ τὰς ἀκίνητους ἑορτάς (Χριστούγεννα, Κοίμησις, κ.λπ.) κατὰ τὸ ἡμερολόγιον αὐτό. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ ὅμως τὰς σχετικὰς κυρώσεις ὡς πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ἐφαρμόζει δι' αὐτὰς τὸ Ἰουλιανὸν (παλαιὸν) ὑπολογί-

ζουσα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἑαρινῆς ἱσημερίας κατὰ τὸ παλαιόν. Ἐχει ἐπομένως ἐν τῇ πράξει δύο χρονομετρικὰ συστήματα (ἡμερολόγια) δι' αὐτὸ καὶ τὸ Τριώδιον, ὡς ἐορταστικὸς κύκλος συμπέτει καὶ διὰ τοὺς νεοημερολογίτας, καὶ διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας. Τὸ τοιοῦτον βεβαίως ἀποτελεῖ ἀφορμὴν τυπικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ ἀταξιῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν νεοημερολογιτῶν. Τὸ τοῦ Παύλου «τὰ πάντα ἡμεῖς εὐδαιμονῶμεν καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω» ἀπορρίπτεται καὶ καταργεῖται.

Μετὰ τὰ εἰσαγωγικὰ αὐτὰ καὶ τὴν παρένθεσιν, ἃς εἰπωμεν ὀλίγα τινα διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν σημασίαν τοῦ Τριωδίου. Τριώδιον εἰς τὴν κοσμικὴν γλῶσσαν θὰ εἴπῃ κραιπάλη, ὄργιον, διαρροὴ καταντροπὴ τῆς στοιχειώδους ἀνθρωπίνης ἡξιοπρεπείας. Ἐθιμα, ἔχοντα τὰς ρίζας τῶν εἰδωλολατρικῶν περιόδων, ἐπέζησαν, ἀποκτηνοῦντα τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸ ὄργιον αὐτό, ποὺ ὁδηγεῖ καὶ εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ εἰς τὴν ἀποκτῆνωσιν ἀντίταξε τὴν πνευματικὴν αὐτῆς ἐπιστροφάουσαν, προκειμένου τὰ τέκνα αὐτῆς νὰ προετοιμασθῶσιν ψυχικῶς διὰ τὴν κατ' ἀξίαν προσκύνησιν τῶν Τιμίων καὶ Πανσέπτων Πατρῶν τοῦ Κυρίου. Οὕτω διὰ καταλλήλων ὕμων εἰδικῶν ἁγιογραφικῶν ἀναγνωσμάτων, κατανυκτικῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς νηστείας ἐπιζητεῖ κατὰ τινα τρόπον νὰ ἐξαυλώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὥστε οὗτος «ψυχαῖς καθαφαῖς καὶ ἀρυπώτοις χεῖλεσι» νὰ δεχθῇ τὴν σωτηρίαν, ἧς ἐξεπήγαγε ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Ζωοδότου.

Προοίμιον καὶ εἰσαγωγή θεωροῦνται αἱ τέσσαρες Κυριακαί, αἵτινες προηγούνται τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Αἱ Κυριακαὶ αὗται εἶναι τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, τοῦ Ἀσώτου, τῶν Ἀποκρέω καὶ τῆς Τυρινῆς. Κατ' αὐτάς, ὡς διὰ βαθμίδων καλεῖται νὰ ἀνέλθῃ ἡ ψυχὴ εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει μὲ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν.

Κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν (Τελώνου καὶ Φαρισαίου) τονίζεται ἡ οὐσιώδης προϋπόθεσις τῆς δικαιοσύνης (σωτηρία), ἡ ταπεινότης ἐπικλήσις τῶν οἰκτιρῶν καὶ τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ὅστις «ὑπερηφάνους ἀντιτάσσει ταπεινοίς» δὲ δίδωσιν χάριν» ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὰ φρικιώτερα ἐγκλήματα νὰ συγχωρήσῃ· δὲν συγχωρεῖ ὅμως τὸν ὑποκριτικῶς καὶ φαρισαϊκῶς ἀγνοοῦντα τὴν κορυφαίαν ἀλήθειαν, ὅτι «οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥυτίου» καὶ ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι κατάστασις ψυχικῆς διαφθορᾶς, ἡθικῆς δηλητηριάσεως, ὥστε ὅλοι νὰ εἶναι ἔνοχοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν δευτέραν Κυριακὴν (Ἀσώτου) θριαμβεύει τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ εὐρίσκει νόημα ἡ διασαλπιδεῖσα ὑπὸ τοῦ Παύλου. Ἀλήθεια «Χάριτι ἐσμέν σεσωσμένοι». Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Ἀσώτου συνιστᾷ παρήγορον μήνυμα μετανοίας καὶ ἡ πατρικὴ ὑποδοχὴ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἀναμμένων τὴν ἐπιστροφὴν ἡμῶν· δὲν κρατᾷ τὸν ζυγὸν τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' ἔχει ἀνοικτὰς τὰς πατρικὰς ἀγκάλας διὰ τὸν ναυαγὸν τῆς ἁμαρτίας.

Ἀλλ' ὅμως ὁ χρόνος μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς ἐξαντλεῖται κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Μετὰ θάνατον φοβερὰ κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις ἀπὸ κειται εἰς τοὺς ἀμετανοήτους. Καὶ ἰδοὺ κατὰ τὴν

τρίτην Κυριακὴν (Ἀποκρέω) αἵρεται ὁ πέπλος τοῦ μέλλοντος καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ σιγὴ τῆς Μελλούσης Κρίσεως, καθ' ἣν οἱ μὲν ἁμαρτωλοὶ θὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνιον κόλασιν οἱ δὲ δίκαιοι θὰ ἀπολαύσουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Κατὰ τὴν τετάρτην τέλος Κυριακὴν (Τυρινῆς) ὑπενθυμίζεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους τίνος πατρίδος ἐξέπεσον διὰ τῆς παρακοῆς καὶ πρὸς ποίαν πατρίδα πορεύονται διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς.

Πόση σύνεσις, πόση ψυχολογία διακρίνει τὴν διὰ τῆς τῶν ἐρετῶν αὐτῶν; Πνεῦμα ἅγιον κατηύθυνε τοὺς πατέρας. Ὅλα δὲ αὐτὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄς φροντίσωμεν νὰ συλλάβωμεν τὸ νόημα τῶν ἁγίων αὐτῶν ἡμερῶν.

Ἡ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΛΑΤΙΝΩΝ

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους μεταχειρίζονται αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι τῆς Ρώμης διὰ νὰ ἀγκίσσουν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Παπισμὸν τὰ γνήσια τέκνα τῆς εἶναι δυνατόν ὅμως τοὺς πολλοὺς τρόπους νὰ τοὺς ἀνακεφαλαιώσῃ τις εἰς τρεῖς, διὰ νὰ προσέχη καθεὶς ἕνας καὶ νὰ φυλάττηται:

Ἐρχονται αὐτοὶ εἰς τὸν ἄγωνα αὐτὸν ἢ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, ἢ μὲ τὰ θέληματα τῶν ὑποσχέσεων, ἢ μὲ τὴν βίαν τῶν ἀπειλῶν. Ἀγωνίζονται ἢ μὲ ἐπιχειρήματα τάχα καὶ μὲ ἀποδείξεις νὰ καταπείσουν, ἢ μὲ χαρίσματα καὶ μὲ εὐεργεσίας νὰ σύρουν, ἢ μὲ φοβηρισμοὺς καὶ μὲ ἀπειλὰς νὰ ἀναγκάσουν. Ἀλλ' ὑμεῖς, ἀδελφοί, στήκετε στερεοὶ καὶ ἀκαταγώνιστοι ἔμπροσθεν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς τῶν ψυχῶν σας, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θέλουσιν ἀναχωρήσει ἀπὸ σὰς μάταιας πατημάτων· οἱ λόγοι τοὺς θέλουσιν διασκοπισθεῖ ματαίως εἰς τὸν ἄέρα ὡς φόβοι διάκεινοι· αἱ δολεραὶ αὐτῶν ὑποσχέσεις θέλουσιν μείνωσιν ἀνεπέργητοι· οἱ φοβηρισμοὶ τοὺς θέλουσιν πέσει ἀδύνατοι.

Ὅταν ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς μὲ τὰ ὅπλα τοῦ λόγου καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῶν σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων, καὶ μεγαλοφρονοῦν εἰς σύστασιν τῶν δογματῶν τους, μὴ θαυμάζετε· ἃς εἶναι καὶ σοφοὶ αὐτοί. εἰ θαυμαστόν; Σοφοὶ ἦσαν καὶ ὁ Ἀρείος, καὶ ὁ Μακεδόνης, καὶ ὁ Ἀπολλινάριος, καὶ πρὸ πάντων θαυμαστός ἦτο εἰς τὴν σοφίαν ὁ Ὡριγένης· ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν σοφίαν ἔπεσαν εἰς τὰ βάρβαρα τῶν καὶ τῶν βλασφημιῶν καὶ αἱρέσεων.

Σοφοὶ ἦσαν ὁ Ἀριστοτέλης, Πλάτων, Ἐπίκουρος καὶ τόσοι ἄλλοι· ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν σοφίαν ἐπλανῶντο οἱ ἄθλιοι ὡς τυφλοὶ εἰς τὰ σκότη τῆς εἰδωλολατρίας, καὶ ἐλυρολόγησαν περὶ Θεοῦ καὶ τῆς Θείας δυνάμεως καὶ προνοίας μυρία οὐτοπήματα. Οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ Ὀλλανδοὶ καὶ ἄλλα ἔθνη εἶναι εἰς τοὺς καιροὺς μας ἔθνη σοφώτατα, ἀλλὰ εἶναι τὰ αὐτὰ ὁμοῦ καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν Λατίνων αἰρετικώτατα. Εἰς τοὺς τοιούτους, τὸ ὕψος τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας ἐτοιμάζει βαθύτα-

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Αἱ μεγάλα φυσιογνωμίαι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Φωνῆς» ἐσκιαγραφήσαμεν τὸν Μέγαν Ἱεράρχην Νικόλαον ἔν τῷ παρόντι δὲ θὰ ἀναφέρωμέν τινα ἐκ τοῦ Βίου ἐπίσης μεγάλου Ἱεράρχου καὶ Θαυματουργοῦ Σπυριδωνος.

Ὁ μέγας Ἱεράρχης Σπυριδων ὑπῆρξε σύγχρονος τοῦ Ἁγίου Νικολάου γεννηθεὶς ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ, ἔνθα καὶ ἐπεσκοπεύσεν εἰς τὸ ὑπερόν ἔγεννήθη δὲ ἐκ γονέων εὐσεβῶν μὲν καὶ καλῶν Χριστιανῶν, πλὴν ἀνθρώπων ἀπλουστᾶτων κατὰ τὸ ἦθος, τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἀρετὴν ἐκληρονόμησε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐγένετο ποιμὴν προβάτων, ὥσπερ ὁ μακάριος Δαβὶδ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐμμήθη κατὰ τὴν προφῆτα καὶ τὴν ταπεινάσιν, τὸν πρὸς τὸν Θεὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς Αὐτὸν ἀγάπην.

Ἐλαβε διὰ γάμου καὶ νόμιμον γυναῖκα ὁ μακάριος Σπυριδων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε καὶ μίαν θυγατέρα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἐδιπλασίασεν, ἢ μᾶλλον ἐπολλαπλασίασε τὰς ἀρετὰς, ἀφοσιωθείς ἐξ ολοκλήρου εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ ἀναβάς εἰς τὸ ὕψος τῆς Εὐαγγελικῆς τελειότητος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπαρχίας Τριμυθοῦντος τῆς Κύπρου.

Τὰ ὅσα θαύματα ἐτέλεσεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ ὁ μακάριος Σπυριδων, πρὸ τῆς ἀρχιερατείας του καὶ μετ' αὐτήν, εἶναι δύσκολον περιγραφόμενα νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὸν στενὸν τοῦτον χώρον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ μόνον, ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος ἀνέστησε καὶ νεκράν, ἵνα ὁμιλήσῃ καὶ ὑποδείξῃ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φυλαγμένην ξένην χρηματικὴν παρακαταθήκην· καὶ νεκρὸν βρέφος ἀνέστησε παραδώσας τοῦτο ζῶν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ ταύτην ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐκπλήξεως τοῦ θαύματος ἀποθανοῦσαν ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ καὶ ψάλλον πότε εἰς τὸν Ναὸν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, μὴ ἔχων ὕστερον συμπάλλοντα βοηθόν, ἐν τῷ ἐκφωνεῖν αὐτὸν τὸ «Εἰρήνη πᾶσιν» ἠκούσθησαν οὐρανόθεν φωναὶ Ἀγγελικαὶ ἀπαντῶσαι «καὶ τῷ πνεύματί σου».

Καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ μέγιστα θαύματα τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος διηγείται ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον συνέγραψεν ἀριστα καὶ φιλαληθότατα ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστῆς, καὶ ὅστις ἐμπεριέχεται εἰς τοὺς Συναξαριστάς· ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τονισθῇ ἰδιαίτερος ἐν τῷ

παρόντι εἶναι ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος λαβὼν ὡς Ἐπίσκοπος μέρος εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ ἁγίαν Πρώτην Οἰκουμένην Σύνοδον, μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν αἰσίαν ἔκβασιν αὐτῆς διὰ τοῦ ἐξαισίου θαύματος τῆς κεραμίδας, τὴν ὁποίαν ἐκθλίψας διὰ τῶν ἁγίων χειρῶν του, ἀνῆλθεν τὸ πῦρ, καὶ κατήλθε τὸ ὕδωρ, καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς του ὁ πηλός· καὶ οὕτως ἀπεδαίχθη ἡ μία φύσις καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Παναγίας Τριάδος.

Ζήσας ἀρκετὰ ἔτη μετὰ τὴν ἁγίαν Πρώτην Σύνοδον καὶ τελειωθείς ἐν Θεῷ ὁ μακάριος Σπυριδων, ἐκοιμήθη τὸν πρόποντα τοῖς Δικαίοις ὕπνον ἀνελθούσης τῆς μακαριωτάτης ψυχῆς του εἰς τὰς οὐρανίους σκηνάς, τοῦ ἁγίου σώματός του μείναντος ἐν Κύπρῳ εἰς πολλὰς ἐτῶν περιόδους καὶ μεταφερθέντος κατόπιν ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν Αυτοκρατόρων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα καὶ εὐρίσκειτο μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων, μετὰ τὴν ὁποίαν φρονιδί καὶ μερίμνῃ εὐλαβοῦς τιος Ἱερέως Γεωργίου Καλοκαιρίτου ὀνομαζομένου μετεφέρθη εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου καὶ ἤδη εὐρίσκεται σῶον καὶ ἀκέραιον καὶ εὐφρόδιαν ἀρρητον πνέον καὶ πηγὰς θαυμάτων καθ' ἐκάστην ἀναβλύζον.

Ἡμεῖς πρὸς ἐξοικονόμησιν χώρου παρατρέχοντες τὰ ἅπαιρα καὶ μεγάλα θαύματα τοῦ ἁγιωτάτου Σπυριδωνος ἐν Κερκύρᾳ, περιοριζόμεθα εἰς ἓν τὸ ὁποῖον κατὰ τῶν Παπιστῶν Λατίνων ἐτέλεσε, καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ πλάτος διηγείται ὁ Θεολογικώτατος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος ἐν τῷ συγγράμματι ταύτου τῷ ἐπιγραφομένῳ «Κρίσις τοῦ Οὐρανοῦ» καὶ ἔχον ὡς ἀκολουθῶς:

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ συνέχεια)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΩΝ

Τὴν 19ην Φεβρουαρίου (παλαιὸν ἑορτολόγιον) πανηγυρίζει, ὁ παρὰ τὸ τέρμα ἄνω Πετραλῶνων Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Φιλοθέης.

Ἀφ' ὁσπέρας θὰ ψαλῇ Μέγας Ἑσπερινὸς τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία, τῇ συμμετοχῇ πολλῶν κληρικῶν καὶ καλλιφῶνων ἱεροψαλτῶν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν νὰ συνορτάσωσι, δύνανται νὰ μεταβῶσι, διὰ τῶν λεωφορείων καὶ τῶν τράμ ἄνω Πετραλῶνων.

Ἡ δὴ δὴ τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ εὐλογημένη αὐτῇ δεράνωσις τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων συμβάλλει θετικῶς καὶ πολυτίμως εἰς τὴν ἐν γένει ἀνέωσιν τοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Ἡ μέριμνά της καὶ ἡ φροντίδα γιὰ τὸ ὁρφανὸ παιδί, τὸν ἀοθενῆ καὶ τὰ ἐν γένει ποτεμένα παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας συνιστοῦν ἔργον κοινωνικόν, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἓνα οὐσιώδη τομέα τῆς Ἐκκλησίας. Προχθὲς τὸ τμήμα Πειραιῶς ἐτέλεσε σεμνὴν τελετὴν χάριν τῶν κατηχητῶν Πειραιῶς καὶ δράττεται ἐν γένει πάσης εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἐργασθῇ ὠφελίμως χάριν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δεράνωσις διανύει τὸ τρίτον ἐτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της καὶ παρ' ὅλον τοῦτο ἡ καρποφορία της εἶναι πλουσιωτάτη. Ἰδιόκτητος περιοχὴ κατασκευάσεων καὶ πνευματικῆς πρόδοδος συνθέτουν τὸ ἐνεργητικὸν τῆς Ὁργανώσεως. Εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

ρον τὸν λάκκον τῆς κατακρίσεως, διότι ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν σοφίαν τους, ἔγιναν τυφλοὶ εἰς τὴν τῆς ἀληθοῦς πίστεως κατανόησιν, ὡς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, «ἡ περιουσία τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας προσδήκην οἷσι ποτὲ αὐτοῖς τῆς χαλπῆς κατακρίσεως· δόξαντες γὰρ εἶναι σοφοὶ περὶ τὴν σύνεσιν τῆς ἀληθείας ἀθλίως ἐξετυφλώθησαν».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῶν προηγουμένων)

Συνεχίζοντες τὴν περιγραφὴν τῆς μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐπικρατησάσης ἐκκλ. καταστάσεως, θὰ ἀναφέρωμεν σήμερον καὶ ἐτέραν προσπάθειαν δογματικῆς ἀλλοιώσεως τῆς πατροπαραδότου ἡμῶν πίστεως. Ἡ προσπάθεια αὕτη κέντρον εἶχεν τὰ ὑπὸ τῶν ξένων ἰδρυόμενα σχολεῖα καὶ ἄλλα πνευματικὰ ἰδρύματα. Ὡς μὴ νομισθῇ δὲ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἔχωσιν ἴδια ἐκπαιδευτήρια, συντηρούμενα ὑπὸ Ἑλλήνων. Καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν πλησίον τῶν Ἑρώων καὶ γιγαντομάχων συμπορεύονται καὶ οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους, οἱ ὁποῖοι μετήγγιζον τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Ἐπομένως ἡ συνέχισις τῶν ξένων αὐτῶν σχολείων ὀφείλετο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς προπαγανδιστικούς σκοποὺς.

Ἴδου τὶ ἐραυιζόμεθα ἀπὸ τὸν αἰοίδιμον Κων/νον Οἰκονόμου, τὸν ἐξ Οἰκονόμων.

Αὐν σχετικῶς μὲ τὴν ὑπαρξίν Ἑλληνικῶν Σχολείων, εἰς ἃ ἐδίδασκον Ὁρθόδοξοι διδάσκαλοι. Τοιαῦτα σχολεῖα, πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ πρώτου Κυβερνήτου ὑπῆρχον ἐν Μεσολογγίῳ, Πόρφ συσταθὲν ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου, Σύρφ, ἐν Ἀθήναις, συσταθὲν ὑπὸ τῆς Φιλομούσου Ἐταιρείας. Μνημονεύονται οἱ ἐπιφανεῖς διδάσκαλοι, ὅπως ὁ Γεώργιος Κλεόβουλος, Γρηγόριος Κωνσταντῆς Ιεροδιάκονος, Συνέσιος Ιεροδιάκονος, Παλαμάδας. Θεοφάνης ὁ Σιατιστεὺς καὶ ἄλλοι.

Παρ' ὅλα ταῦτα κατέφθασαν ἀσθμαίνοντες ἐξ Ἑσπερίας νομίζοντες, ὅτι εἰς Ἑλλάδα ὑπῆρχε ψηλαφητὸν σκότος ἀπαιδευσίας, κυρίως ὅμως ἀποβλέποντες εἰς τὴν μετάδοσιν προτεσταντικῶν διδαγμάτων καὶ εἰς τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀναγεννομένων Ἑλλήνων.

Οὕτω ὁ Ἐδουάρδος Μάσσων διανέμων «καὶ αὐτὸς εἰς τινὰς ἀντίγραφα τῆς Καχυδατισμένης Καινῆς Διαθήκης» ἐδίδασκεν δὲ καὶ εἰς τοὺς συνερχομένους νέους Ἡθικὴν φιλοσοφίαν. ...»

Εἰς τὴν νῆσον Τήνον ὁ προεσβυτερειανὸς Ἰωνᾶς Κίγγ συνέστησε σχολεῖον κορασίδων. Ἔργον διδασκάλου ἐτέλει καὶ ὁ Ἀρτλεῦ εἰς Αἴγινα. Ἄτεροι ὡσαύτως συνέστησαν τοιαῦτα σχολεῖα εἰς Σῦρον καὶ Εὐβοίαν. Τὰ σχολεῖα αὐτὰ ἀνεδείχθησαν ἐστὶν ἐπικινδύνου δογματικοῦ μολυσμοῦ. Ἡ κατάστασις αὐτῇ βαθύτατα ἐλύπει τὸν μακαρίτην καὶ εὐλαβέστατον Κυβερνήτην Ι. Καποδίστριαν.

Ὅτι δὲ καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ μαθηταὶ εἶχον συναίσθησιν τῶν πολλῶν σκοπῶν καὶ προθέσεων, οὓς ἐπεδίωκον οἱ ξένοι αὐτοὶ προπαγανδιστὰι ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐξῆς περιστατικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναφέρωμεν αὐτοῦσιον ἐκ τῶν ἱστορικῶν συγγραμμάτων τοῦ Κ. Οἰκονόμου: «Ἐν ταῖς Πέτσιαις διατριβαῖς, ἦλθε καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅθεν ἐδίδασκεν τότε ὁ Ιεροδιάκονος Θεοφάνης ὁ Σιατιστεὺς, καὶ διεμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητὰς μετὰ τῶν ἀντιτύπων τῆς Νέας Διαθήκης καὶ τινὰ

Κατηχητικὰ βιβλία. Ταῦτα δὲ πάντες παραλαβόντες εὐγνωμόνως οἱ μαθηταὶ κατέλιπον αὐθιμερὸν ἄθικτα, συσσωρεύσαντες εἰς μίαν ἀφωτισμένην τοῦ σχολείου γωνίαν» Πρόκειται περὶ τοῦ προτεσταντοῦ Ροβινσόνος. (Τόμος Δ' σελ. 31). (Συνεχίζεται)

Ἀπὸ τὴν κίνησιν
τῶν Παραρτηρημάτων

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΜΕΣΣΩΡΟΠΗΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Σεμνή, ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλοπρεπεστάτη, ὑπῆρξεν ἡ εορτὴ τῶν Θεοφανείων, εἰς τὸ Παράρτημα Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Με-

Ἀπὸ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς Μεσσωρόπην. Διακρίνεται ὁ εὐλαβεστάτος ἐφημέριος Π. Νικόλαος Ἀλεξανδρῆς ἐν μέσῳ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου του

σωρότης. Ὁ Ναὸς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἀπὸ πρωτῆς ἐτι, ἦτο κατάρμεστος πιστῶν.

Καθ' ἅσας τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡ εὐλάβεια τῶν Πιστῶν ὑπῆρξεν ἀδιάπτωτος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ἐγένετο μετὰ μεγίστης εὐταξίας, ἡ ἔξοδος τοῦ Πληρώματος τῶν Πιστῶν, διὰ τὴν τελευτὴν τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Προπορευομένων τῶν ἱερῶν ἐξαπτερύγων καὶ τῶν τιμίων εἰκόνων, ἠκολούθει ὁ ἱερεὺς τῶν Γ.Ο.Χ αἰδεσιμώτατος Νικόλαος Ἀλεξανδρίδης μετὰ τῶν ψαλτῶν.

Κατόπιν ἠκολούθουν (κατὰ φύλον) ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, παῖδες, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι σχολείου.

Παρ' ὅλον δι, λόγῳ τῶν πολλῶν βροχῶν, τὰ νερά τῶν ρυάκων ἦσαν πολλὰ, (δίκην χειμάρρων) ὁ ὑπερβάλλων ζήλος τῶν πιστῶν, ἐπερυτάνευσεν.

Μετὰ τὴν κατάδυσιν καὶ εὐρεσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐταξίας καὶ πάλιν, ἐπέστρεψαν οἱ πιστοὶ, καὶ κατὰ τὸ ἔθος περιέφερον τὸν Τιμὸν Σταυρὸν ἀνὰ τὰς συνοικίας τῆς Κωμοπό-

ΚΟΝΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΓΕΙΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ

«Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθώμεν»

Ἦτο Σάββατον ἑσπέρας. Ἀναμένομεν τὴν συγκοινωνίαν, διὰ τὴν μεταβῶμεν ἐκ τῆς Σκῆτης τῆς Ἀγίας Ἀννης εἰς Δάφνην. Τὸ ἑσπέρας ἐφιλοξενήθημεν εἰς τὸ Κελλίον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς Μηναῦ. Ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ἤρχοντο οἱ ἀσκηταί, διὰ τὴν λάβουν μέρος εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν. Πρῶτος καταφθάνει ἕνας ἐρημίτης ἀπὸ τὰ Καρούλια, τὴν πλεον ἀπόκηρμνον ἀκτὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐκεῖ ζεῖ «ὥσάν νυκτοκόραξ ἐν οἰκοπέδῳ», μόνος του. Ἐχει διέλθει τὰ πρῶτα στάδια τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας εἰς κοινόβιον, τώρα δὲ καὶ 30 χρόνια εἶναι πλέον ἐρημίτης «ἐνώπιος ἐνωπίῳ». Ὀλόκληρον ἔβδωμάδα ἀναμένει ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου, τὴν Κυριακὴν, διὰ τὴν λάβει τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου. «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε», νὰ γευθῇ ἀπὸ τὴν ἀθάνατον πηγὴν τῶν θείων δωρεῶν, νὰ γίνῃ Θεὸς κατὰ χάριν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὑψίστου. Εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἐπιθυμεῖ μόνον τὰ «Σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητά». Καὶ ἐκεῖ ἀναμένει ὁλόκληρον τὴν νύκτα. Ἀναμένει, ἵν' εὐχάριστος ἀναμονή, ἀναμένει τὸν Κύριόν του, τὸν ἐκλεκτὸν τῆς ψυχῆς του.

Ἄλλοι καταφθάνουν ἀπὸ τὰ Κατουνακία, ἕνας νεαρὸς δόκιμος μετὰ τοῦ Γέροντός του. Μᾶς πλησιάζουν, ἀγωνιστὴν νὰ μάθουν νέα ἀπὸ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Παρακολουθοῦν ἀνελλιπῶς καὶ τὴν τελευταίαν λεπτομέρειαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ζοῦν τὴν ἀγωνίαν τῆς Γεσθημανῆς, ἀναπνεύουν μόνον τὸν Ζεῖδωρον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀέρα, εἶναι ἔτοιμοι διὰ πᾶσαν θυσίαν. Εἶναι τὰ μόνιμα στελέχη τῆς στρατευομένης ἀγίας μας Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ζοῦν ὡς μητέρα στοργικὴν, ἀνωτέρα καὶ ἀπ' αὐτὴν ποὺ τοὺς ἐγέννησε. Ἐτοιμάζονται διὰ νέας ἐξορμήσεις. Μικάρημι ψυχαί, ποὺ κατορθώσατε καὶ ἐκλέξατε τὴν στενὴν ὁδὸν ἑλλὰ τὴν ἀγούσαν πρὸς

λεως, σταθμεύοντες εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν καὶ ἀναπέμποντες δεήσεις, πρὸς τὸν Δυνάμενον ὧσται Θεόν.

Τὸ Ἑσπέρας ἐγένετο ἀγρυπνία. (Μέγας Ἑσπερινός).

Τῇ Ἐπαύριον, 7ην Ἰαννουαρίου, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Τιμίου Προδρόμου Μεσσωρόπη, πανηγυρίζει, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐγένετο μεγαλοπρεπῶς, ἡ τελετὴ τοῦ πανηγυρισμοῦ (μετὰ κολλύβων).

Κατὰ τὴν τελετὴν, ὁμίλησεν ὁ εὐλαβέστατος καὶ σφριγηλὸς, ἀγωνιστὴς ἀδελφὸς κ. Γεώργιος Στωγίδης καὶ ἐξῆρεν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν πρόοδον τοῦ παρρητήματος, ἐπιστῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀδελφῶν, ὅπως ὁ ἕκτος αὐτῶν μένει ἀδιάπτωτος ὑπὲρ τῶν θείων Παραδόσεων, «Ἐὼς ἂν ἡμέρα καταυγασθῇ καὶ φωσφόρος ἀνατείλλῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν καινοτόμων τῶν διχοτομούντων τὸν χρυσοῦραντον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ».

τοὺς οὐρανούς. Τίμιοι στρατιῶται τῆς νοητῆς στρατιᾶς Κυρίου, ποῖοι δὲν ἀποκαλύπτονται ἐνώπιόν σας; Ἦρως τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, εὐωδία πνευματικῆς προσφέρεσθε, ἵνα εἰσακουσθῆτε καὶ καταπεμφθῇ ἡ θεία χάρις καὶ ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τὴν ἀγωνισθῆτε ἐπὶ περισσότερον τὸν τίμιον ἀγῶνα. Ἴδου καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Βασιλείου μετὰ τὴν γαλήνην ζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Εἶναι σιωπηλός, μετὰ τὸ κομβοσχόινιον εἰς τὸ χεῖρ καὶ τὰ χεῖλη του ψελλίζοντες πέντε θαυματουργοὺς λόγους: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Καθαράμενη διάνοια, σκεῦος ἐκλογῆς. Ζῇ, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ. Ζῇ δέ, ἐν ἐμοὶ Χριστός». Δὲν τοῦ κάμνει ἐντύπωσιν ἅν νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ οὕτως καὶ διὰ τὸν ἀγῶνα. Διερωτᾶται μόνος του, πῶς χριστιανοὶ μὴ καθαρθέντες ἀκόμη, ὁμολοῦν, σκέπτονται νὰ βοηθήσουν τὴν Ἐκκλησίαν, «Ἰατρὲ θεράπευσον σεαυτὸν.»

Ἀρχίζει ὁ ἑσπερινὸς ὕμνος καὶ ἡ λογικὴ θυσία εἰς τὸν Χριστὸν τὸν Βασιλέα. Τὴν μυσταγωγία εἶναι Ἀβη! Ποία ψυχὴ δὲν θὰ συγκινηθῇ; δὲν θὰ σκιρτήσῃ, εὐρισκομένη μέσα εἰς τοιοῦτον περιβάλλον; Τὸ ἱερὸν τοῦ τόπου, τὸ ἡμίφως τῶν κανδυλῶν, ἡ παρουσία τῶν ἀσκητῶν, ὁ τροῦλλος τοῦ Βυζαντινοῦ Ναοῦ, αἱ Βυζαντιναὶ εἰκόνες, ἡ Βυζαντινὴ ὑμνωδία, ὅλα μαζὺ ἀναβιβάζουν τὸν νοῦν πρὸς τὸν Παντοκράτορα, ἄνω, εἰς τὴν Βασιλεύουσαν Ἐκκλησίαν τῶν Πρωτοτόκων. Ἡ σιωπὴ καὶ ἀπουσία παντὸς θορύβου, μᾶς ἀναγκάζει νὰ στραφῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν ἕσω ἄνθρωπον καὶ νὰ γνωρίσωμεν ὅσον δυνάμεθα τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ νὰ εἴπωμεν τὰ λόγια τοῦ Οὐρανοφάντορος Βασιλείου «χρόνια χαμένα διὰ τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ὑλῆς». Ποῦ ὅμως ἡ δύναμις νὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν; «Φῶς ἱλαρὸν ἀγίας δόξης». Οἱ καλλίφωνοι Μοναχοὶ ψάλλουν. Τώρα ἐννοῶ πῶς ὁμάρτυς Ἐρμολόγιος βαδίζων πρὸς τὸ μαρτύριον, ἔψαλλε τοῦτον τὸν ὕμνον, βλέπων τὴν πυρὰν ἐτοίμην νὰ τὸν δεχθῇ, καὶ προσφερόνθ' ἑαυτοῦ μέσα εἰς τὸ ἄδυτο θεῖον φῶς, τὸ ἱλαρὸν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἐξουδετέρωνε τὸ ὀλικὸν πῦρ τὸ καίον μὲν τὰς σάρκας ἀλλὰ ζωογονοῦν τὴν ψυχὴν καὶ χρησιμεῖον ὡς μέσον πρὸς μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὡς εἰς τοὺς ἐν τῇ καμίνῳ παῖδας.

Ἀναλογιζόμεθα τότε ὅλοι τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας μας, μετὰ τὸν ἀσκητισμὸν τῆς μετὰ τὸ θεῖον τῆς φῶς, μετὰ τὴν ἀλήθειάν τῆς καὶ τὸ βάθος τῆς. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν γράφεται καὶ μόνον δύναται νὰ τὴν ζοῦν, διότι ἡ κεφαλὴ τῆς ὁ Κυρίου δὲν ἔγραψεν, παρὰ μόνον εἰς τὴν γῆν καὶ τοῦτο διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ ὁ τοκοκτίας. Τὴν παρῆλθε ὁμοῦς εἰς τοὺς Ἀποστόλους. Διὰ τοῦτο, Ὁρθοδοξία καὶ παράδοσις εἶναι ἕνα πρᾶγμα. Δὲν γράφετε λοιπὸν γνωρίζεται μόνον εἰς ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους βασιλεῖς ἡταπεινώσιν καὶ ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ ἐκπέμπει τὸ φῶς τῆς.

Σταῦρος Καραμήτσος
Θεολόγος

Ἐραλον ἰδανικόν
Ἀκατανίκητος δύναμις

Η ΜΗΤΕΡΑ

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου»
(Ε! ἐντολή).

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν παγκοσμίων ἐκδηλώσεων διὰ τὴν μητέρα καλὸν θὰ εἶναι νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινὰ διὰ τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐθύνην, ἣ ὅποια βαρύνει τὴν μητέρα.

Τὸ κεντρικὸν πρόσωπον, πέραν τοῦ ὁποίου κινεῖται ὁ οἰκογενειακὸς βίος εἶναι ἡ μητέρα. Ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν τεραστίαν σπουδαιότητα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν ἀποτελεῖ τὸ φυτώριον τοῦ πολιτισμοῦ, τότε θὰ ἔχωμεν καὶ τὸ μέτρον τῆς σοβαρότητος τῆς ἀποστολῆς τῆς μητρός. Καὶ πράγματι τὸ κέντρον τῆς εἰδικῆς ἐκείνης ἑξέως, τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης, δι' ὧν αὐξάνονται καὶ διαπλάσσονται τὰ τέκνα εἶναι ἡ μητέρα. Δι' αὐτὸ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, εἰς οἰανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἐὰν εὐρίσκωνται καὶ ὑπὸ οἰανδήποτε κατάστασιν καὶ ἐὰν τελοῦν τὴν μητέρα ἐπικαλοῦνται. Ἡ ἐπιφώνησις «μάννα μου» ἀποτελεῖ τὸν πλέον πηγαῖον αὐθορμητισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλοι δὲ μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως ἐνθυμοῦμεθα ἓνα τρυφερὸν πλάσμα, ἓνα στοργικὸν ἄγγελον, ὅστις παρεστάθη εἰς τὰ πρῶτα βήματά μας, μᾶς συνώδευσε εἰς τὴν ζωὴν μας, μᾶς ἐνίσχυσε, μᾶς ἀγάπησε ἀφιλοκεδῶς καὶ βαθέως.

Υπάρχουν μεγάλοι ἄνδρες εἰς τὴν ἱστορίαν, οἵτινες ὀφείλουν τὸ ἡθικὸν τῶν μεγαλείων καὶ τὴν πνευματικὴν τῶν ὑπεροχὴν εἰς τὴν πολύτιμον συμπαράστασιν μιᾶς μητρός. Μετὰ βεβαιότητος δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι χωρὶς τὴν Μόνικαν ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος δὲν θὰ ἀνεκαλεῖτο εἰς τὸ φῶς, τὴν ζωὴν, τὴν χάριν.

Ἀλλὰ καὶ μήπως οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι δὲν εἶναι πνευματικὰ ἀναστήματα τῶν τριῶν μητέρων;

Τίς δὲ δὲν ἐντιμῆται τὴν χαρίεσσαν ὅσον καὶ συγκινητικὴν Εἰκόνα τῆς εὐσεβοῦς μητρός Ἀγίας Σοφίας μὲ τὰς τρεῖς ἁγίας θυγατέρας της, πίστιν, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπην;

Ἡ μητέρα λοιπὸν πολύτιμος παράγων ἀγωγῆς, ἰερεῖα μεταγίγνуска εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ της τὴν χάριν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὰ ἅγια ἰδανικά της Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.

Τὸ κεφάλαιον τοῦ μητρικοῦ ἔργου εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τὸ θεοδοτόν τάλαντον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ πολλαπλασιάσῃ.

Ὁ πολλαπλασιασμὸς ὅμως τοῦ τάλαντου αὐτοῦ ἐπιβάλλει εἰς τὴν μητέρα ὀρισμένας ὑποχρεώσεις. Ἐπιβάλλει πρῶτον τὴν θυσίαν. Χωρὶς θυσίαν τίποτε δὲν γίνεται εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ Χριστιανὴ μητέρα παύει νὰ ζῇ διὰ τὸν κόσμον καὶ καλεῖται νὰ θυσιάσῃ διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν ἀγωγὴν τῶν παιδιῶν της. Πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπομονήν, πραότητα, γαλήνην καὶ πρὸ παντὸς θερμὴν καὶ βαθεῖαν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν. Ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ὅπλον της καὶ ἡ εὐσέβεια ὁ θησαυρὸς της.

Ὁ ἀγὼν τῆς μητέρας εἶναι σκληρὸς καὶ ἄχαρις Ἀντιπαλαίει ἐναντίον ἐλαττωμάτων, βαρείας κληρονομικότητος, Κοινωνικῆς διαφθορᾶς, ἀσέβνους Κι-

νηματογράφου. Εἰς τὸν ἀγῶνα δὲ αὐτὸν ἐνίοτε δὲν ἔχει καὶ τὴν συμπαράστασιν τοῦ συζύγου καὶ συχνότατα δὲν γίνεται ἀντιληπτὴ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο της τὸ σπλάγχνο, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ φαιδρᾷ αὐτοῦ ἀλαζονεῖα, θεωρεῖ ἑαυτὸ ἀνώτερον τῶν μητρικῶν φροντίδων.

Ὁ ἀγὼν ὅμως αὐτὸς ἐκτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ στεφανοῦται ὡς ἀθλήτρια, ὡς μάρτυς.

Ὁρθόδοξοι Μητέρες

Σεῖς θὰ δώσετε λόγον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰ παιδιὰ Σας καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Ὅλοι εἰς Σᾶς ἀποβλέπουν καὶ εἰς τὴν καρδίαν Σας στηρίζουν τὰς ἐλπίδας τῶν. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀποδοθῆτε εἰς τὸν ὁραῖον ἀγῶνα, διὰ νὰ ἐκθρέψῃτε πολίτας τῆς οὐρανοῦ βασιλείας.

Ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας Σᾶς συνοδεύουν.

ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΣ ΠΡΑΞΙΣ

Ἄς ρίψωμεν ἓνα βλέμμα εἰς τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῶν ὀρθοδόξων παιδιῶν μας.

Ὅλοι μας γνωρίζομεν τὴν ἄσκον πνευματικὴν ἐργασίαν τῶν Κατηχητικῶν ἡμῶν Σχολείων, τὴν τε Κατηχητικὴν καὶ τὴν Φιλανθρωπικὴν τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ἐργατριῶν, αὐτῶν αἱ ὁποῖαι ὡς ἄλλαι μέλυσαι προσπαθοῦν νὰ ἐναποθέσουν τὸ πνευματικὸν αὐτῶν μέλι, ὅχι βεβαίως ἐντὸς τῶν ὕλικῶν κυψελῶν, ἀλλὰ ἐντὸς τῶν τρυφερῶν ὀρθοδόξων ψυχῶν τῶν παιδιῶν μας.

Αὐταί, λέγομεν. αἱ Κατηχήτριαι τῶν Ἀθηνῶν καὶ σήμερον θέλουσαι νὰ ἐφαρμόσουν τὸ χριστιανικὸν ἔργον τῆς ἀγάπης προθύμως ἐσπευσαν νὰ ὑπακούσουν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Σῆς ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰς χεῖρας τῆς ὁποίας καὶ παρέδωσαν ὁμῶς ὅλον τὸ χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον εἶχον συγκεντρώσει καὶ τὸ ὁποῖον προωριζέτο διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, καὶ ὅπερ ἀπετέλει τὸ μοναδικὸν τῶν ταμείων, συμβάλουσαι τοιοῦτοτρόπως καὶ αὐταί εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Γραφείων μας. Ἐντὸς αὐτῶν τῶν Γραφείων θὰ εἰσέρχονται διὰ τὰς συγκεντρώσεις τῶν αἰσθανόμεναι ἡθικὴν ἱκανοποίησιν, γνωρίζουσαι ὅτι ἔστω καὶ ἓνα μικρὸ ἀγκωνάρι εἶναι ἐκεῖ τοποθετημένον ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν, διότι τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶχον συγκεντρώσει ἀπὸ τὰ Κίλινδα τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἑτους 1956—57, καὶ τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ πατρὸς Λογγίνου καὶ τριῶν ἀντιπροσώπων κατετέθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Ἦτο δὲ τότε 5820 δραχμαί, τώρα δὲ ἀνέρχεται τοῦτο εἰς 6290 δραχμάς.

Ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησιαστὴ ἡμῶν ἐπιτροπὴ συχαίρει τὴν προᾶξιν αὐτὴν τῶν ἐν Ἀθήναις Κατηχητριῶν καὶ νεανίδων εὐχομένη εἰς αὐτὰς εὐτυχισμένον τὸν Καινούργιον Χρόνον καὶ πλούσιον εἰς ἔργα ἀγαθὰ.

† Ἀρχιμ. ΛΟΓΓΙΝΟΣ

Υπεόθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεραμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

Ὁ ἀγὼν ἐπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα! Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Τὰ γραφεῖα ἀνήκουν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὅλοι ἐπομένως μὲ τὸν **ΟΒΟΛΟΝ** τῶν θὰ πρέπη νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησίν των. Κάθε προσφορά χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν κτήριον.

Εὐσέβεια ἢ ἐμπόριον;

Κατ' αὐτὰς εἰς τὰ περισσότερα σχολεῖα τοῦ Κράτους εὐθαρσεῖς καὶ εὐσεβεῖς μαθηταὶ ἀνέλαβον σταυροφορίαν μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν των διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ θρησκευτικοῦ βιβλίου. Εἶται ἀξιόπαινος ὁ ζήλος των, διότι θὰ πρέπη διὰ παντὸς τρόπον νὰ ἐξοστρακισθῇ τὸ διεφθαρμένον καὶ ψυχικτὸν βιβλίον παρὰ παντὸς ἀπὸ τῆς νεότητος. Ἐκείνο ὅμως ὅπερ γεννᾷ σκέψεις δὲν εἶναι κυρίως ἡ σταυροφορία, ἀλλὰ τὰ ἐλατήρια τῶν διοργανωτῶν τῆς σταυροφορίας. Συγκεκριμένως διερωτώμεθα: Διατὶ μεταξὺ τῶν βιβλίων, πῶς διετίθεντο, ὅπως ἔπρεπε κατ' ἀποκλειστικότητα βιβλ. α ὠριμένης θρησκευτικῆς οργανώσεως, χαρακτηριζομένης διὰ τοῦ ἐβδόμου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου; δὲν ὅπῃ ἔρχον ἄλλαι ἐκδόσεις, ἄλλα βιβλία; Ἡ μήπως ἡ σταυροφορία ἐξυπηρετεῖ ἀριστοτεχνικῶς καὶ ἐμπορικὴν σκοπιμότητα;

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ

Ὅπως ἐγράψαμεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησίς μας εἶναι ἀπερίγραπτοι, διότι μᾶς ἤξιωσε ὁ Θεὸς νὰ τελώσωμεν καὶ ἐφέτος τὴν κατὰ δύσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ εὐχαριστοῦμεν καὶ αὖθις τὸν ἀξιοτίμον ὑπουργόν κ. Γε. Κασσιμάτην διότι ἐνήργησε τόσον ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ ἡμῶν. Ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν ἐξαίρετον πολιτευτὴν κ. Ρεδιάδην, ὅστις ἐταλαιπωρήθη, διὰ νὰ μᾶς τιμήσῃ τὴν δορυρὴν. Ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ κ. Γ. Κασσιμάτης θὰ θελήσῃ νὰ ἡγηθῇ καὶ κοινοβουλευτικῆς ομάδος πρὸς ὀριστικὴν τακτοποίησιν τοῦ ζητήματός μας, ὅπερ εἶναι ἐν τῇ οὐσίᾳ τὸν θέμα ἡθικῆς καὶ νομικῆς τάξεως. Ἡ χαρὰ αὐτὴ δὲν ἐπεσκίασε τὰς ζωηρὰς ἀναμνήσεις τῶν σκοτεινῶν ἡμερῶν τοῦ διωγμοῦ ἐπὶ Σπυρίδωνος, ὅτε εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ἐπὶ κινδύνῳ προσέφερον τὰς οικίας των ὡς τόπους θρησκευτικῶν συνάξεων, διότι οἱ ἱεροὶ ἡμῶν Ναοὶ ἦσαν ἐπτασφράγιστοι. Ἡ οἰκία π. χ. τῆς ἀδελφῆς Εὐθυμίας Σπανοῦ εἰς Ἄγιον Ἰωάννην Πέντην Πειραιῶς μεταβλήθη εἰς ὄχυρόν Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν κρισιμωτέραν φάσιν τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς ἐπαρχίας κλπ. Ὁ Θεὸς ἔχει ἀναγράψει τὰ ὀνόματά των καὶ ὁ Ἱερὸς Ἀγὼν τοὺς ἐγγνώμονεϊ.

Κίνησις φιλοπτώχων

Τὸ ἐνοριακὸν φιλόπτωχον ταμεῖον τῆς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς κατὰ τὰς ἐορτὰς διέθεσε δρχ. 2.705 (δύο χιλιάδας ἐπτακοσίας πέντε) εἰς πτωχοὺς τῆς ἐνορίας των.

— Ὡσαύτως τὸ ἐνοριακὸν φιλόπτωχον ταμεῖον Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος παρὰ τὴν Κυψέλην διένευμα κατὰ τὰς ἐορτὰς εἰς τοὺς πτωχοὺς δρχ. 1.710 (χιλίας ἐπτακοσίας δέκα).

Μία ἐορτὴ τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξα Νεαῖτα»

Τὴν Κυριακὴν 13 Ἰανουαρίου (π. ἡ.) ὁ Διευθυντὴς τοῦ Περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξα Νεαῖτα» διωργάνωσε μίαν ὥρалан καὶ σεμνὴν τελετὴν εἰς τὰ γραφεῖα μας χάριν τῶν μικρῶν συνεργατῶν τοῦ ὄραλου αὐτοῦ περιοδικοῦ. Ἡ ἐορτὴ ἐπέτυχε ἀπολύτως καὶ ἀξίζει νὰ ἐξηγηθῇ ἡ πολυτίμος συμβολὴ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα. Μέσα εἰς τὸν κατακλυσμὸν τοῦ διεφθαρμένου ἐντύπου, τὸ ὁπτεῖον καταπολεμεῖ μὲ τὰς θοερὰς καὶ δηλητηριώδεις νάματά του τὴν νεολαίαν, ὅλγυ εἶναι τὰ περιοδικὰ, τὰ ὁποῖα συμβάλλουν εἰς τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ τὰ «Ὁρθόδοξα Νεαῖτα». Συγχαίρομεν θερμῶς τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ Ἱερομόναχον Διονύσιον Καλόγερρον καὶ συνιστάμεν, ὅπως τὰ Νεαῖτα καὶ ὅσοι ἐδ ἀρίστοι γιὰ τὰ Νεαῖτα, περιβάλλουν μὲ ἰδιαιτέρην στοργὴν τὰ «Ὁρθόδοξα Νεαῖτα».

Τὸ Παράρτημα Χαλκίδος

Ἀντιπροσωπὸς μας ἐπεσκέφθη τὸ παράρτημα Χαλκίδος παραμεινας κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν εὐδέξειαν καὶ τὸν ζῆλον τῶν ἀδελφῶν. Ὁ καλὸς τὸν ἐφημέριος αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Ἰωάννης Φράγγος καὶ τὸ ἐκλεκτὸν Α. Σ. κατενθύνουν τὸ Παράρτημα συνετῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Κατ' αὐτὰς ἐγένοντο ἀρχαιεστίαι, καθ' ἃς ἀνεδείχθη τὸ κατὰ θεὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον. Λάμπρος Στάμου Πρέεδρος, Δῆμος Γυφτοδόμος Γεν. Γραμματεὺς, Εὐθύμιος Ἀθανασίου Ταμίας, Ἰωάννης Σαξάμπάνης, Βασίλειος Βασιλειῶν, Γεώργιος Μιχαλῆς, Εὐάγγελος Σμυρναῖος, Κωνσταντίνος Ντινάνης, Ἀλέξανδρος Καντούρος, Γεώργιος Πούλιος, Σύμβουλοι. Ἰωάννης Φούντας καὶ Δεβράκος Λαμπαδάκης Ἐπίτροποι. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφούς καλὴν πρόοδον, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας.

Τὸ παραστρατημένον παιδί

Τὴν προπαρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ πολιτεία καθιέρωσε τὴν ἐβδομάδα τοῦ ἀπαρυστρατημένου παιδιοῦ, διὰ νὰ τανύσῃ προφανῶς τοὺς τεραστίους κινδύνους, πού ἐγκυμονεῖ ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότητα. Ἡ κατάσταση ὅμως δὲν ἀντιμετωπίζεται μόνον μὲ λόγους καὶ θεωρίαι. Αἰταιεῖται δραστικὰ συστηματικὴ καὶ εἶναι μὲν ἀληθὴς, δὲ ἀρκετὰ ἀπέδωσε ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία (Ἑταιρεία Προστασίας Ἀιηλίκων κ.λ.π.). Φρονώμεν ὅμως, ὅτι θὰ πρέπη καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ εἰπῇ τὸν ὄγον της θετικῶς. Ὁ πρέπη νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐλληνικὴν οἰκονομικὴν καὶ νὰ τὴν ἐπιστήσῃ ἠθικῶς καὶ ὁλικῶς. Ὁ πρέπη νὰ διαθέσῃ τοὺς θησαυροὺς της διὰ τὴν προικοδότησιν πτωχῶν νεανίδων, μόρφωσιν ὁρφανῶν παιδιῶν καὶ παρὰ παντὸς θὰ πρέπη νὰ κηρύξῃ πόλεμον ἐναντίον τοῦ διεφθαρμένου ἐντύπου καὶ τοῦ πορνικοῦ νινηματογράφου. Ὁ πρέπη νὰ ἀναφανοῦν Ἀμβρόσιοι διὰ νὰ βοηθήσουν τὰς Μόδικας, προκειμένους νὰ σωθοῦν νεαρὸι Ἀγνοεῖται. Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ «πρέπει» ἐφαρτῶνται ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῆς Ἀγάπης. Ὑπάρχει;

Συγκινητικὰ θυσία

Καὶ αἱ Κατηχήτριαι τοῦ Πειραιῶς δὲν ὑστέρησαν εἰς ἐκδηλώσεις αὐταπαρνήσεως καὶ θυσίας. Οὕτω ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν Καλλάνδων διέθεσαν χρήματα διὰ τὴν ἀγορὰν εἰδῶν κατασκευάσεων διὰ τὰ παιδικὰ τῶν Κατηχητικῶν εἰς Βαρυκόπτην καὶ διὰ τὴν περιποίησιν ἀπόρων παιδιῶν μας κατὰ τὰς ἐορτὰς. Ἐπίσης: ἔδωσαν καὶ γιὰ τὴν ἀγορὰν τῶν γραφείων.

Δωρεὰ ὑπὲρ τῶν γραφείων

Τὸ Παράρτημα Μαρκοπούλου Ἀττικῆς προσέφερε διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν γραφείων δρχ. 1.000 (χιλίας).